

TWEE ZUSTERS.

(Lever de rideau).

DOOR

A. S. H. BOOMS.

PERSONEN:

LOUISE, oud achttien jaar.

MARIE, haar zuster, oud twaalf jaar.

Het tooneel stelt een jonge-dames-kamer voor, links een deur — rechts een raam (beiden ongeveer in het midden der zijwanden) — achtergrond een piano — links tusschen deur en piano een toilettafel met benoodigheden, karaf met glas — aan de andere zijde tegenover de toilettafel een sofa — op het midden naar den voorgrond een ronde tafel met kleed, waarop een bloemenvaas en eenige boeken; bij de tafel een fauteuil; verder een voetenbankje en eenige stoelen, waarvan een bij de deur — schilderijen, boekenrekje enz.

Als Louise opkomt wordt verondersteld, dat zij hare ouders — oom en tante van Max — uitgeleide gedaan heeft naar 't station.

EERSTE TOONEEL.

LOUISE (*alleen*).

LOUISE. (*Opkomend gekleed in wandel-toilet met een bouquet in de hand.*)

Zie zoo! de familie vertrokken.... Zus Marie op school!.... nu ben ik alleen te huis.... en wil dan ook eens profiteeren.... Hoe zalig je zoo aan je overpeinzingen te kunnen overgeven...! (*onder het spreken van het bovenstaande heeft ze het bouquet in een vaas op tafel gezet en zich van hoed enz. ontdaan*).... Die Max was ook aan het station.... (*lachende*) Ha! Ha! Ha! quasie om van oom en tante afscheid te nemen.... maar ik ben overtuigd alléén om mij te zien.... Waarom gaf hij mij anders dit bouquet.... en.... dit briefje!.... (*neemt een briefje uit haar zak*)....

ik kreeg 'n kleur als vuur toen hij 't mij gaf.... 't viel ieder in 't oog.... hoe mal ook om dat zoo publiek te doen...! (*is de tafel genaderd*) wat zou er in staan?... (*houdt het briefje tegen het licht.*)

TWEEDE TOONEEL.

LOUISE. — MARIE.

MARIE. (*Komt lachende, springende, juichende de kamer binnen stormen; gewoon schooltoilet met witte boezelaar waarop eenige inktvlakken. — LOUISE gooit gauw het briefje op tafel.*)

MARIE.

Louise! Hoerah! geen school!... gelukkig, de Juf is ziek!... hoe heerlijk...! allen vertrokken...! nu zijn wij alléén... heel alleen tehuis... wat een genot...! Nu kunnen wij doen wat wij willen... wij blijven nu eens knusjes te zamen... wat een pret...! (*Marie heeft zich gedurende het bovenstaande voortdurend door de kamer bewogen. Louise geeft teekenen van teleurstelling.*)

LOUISE (*ter zijde.*)

(*Zuchtende.*) O Foei!... hoe akelig!... nu had ik gehoopt, alleen te kunnen zijn.... om zooals meisjes van mijn leeftijd zoo gaarne doen in de eenzaamheid wat te peinzen.... en nu komt zoo'n

kind mij storen...! (*Marie heeft gedurende dit spreken van Louise een schort van een stoel genomen en dit als sleep aan haar jurk gedaan.*)

LOUISE.

Wees toch niet zoo mal, Marie... en ga met je pop spelen.

« kijk eens Loes! hoe zou mij een sleep staan »

MARIE (*heen en weer loopend, zoodat het schort als een sleep over den grond sleept.*)

Kijk eens, Loes!... Hoe zou mij een sleep staan?!...

MARIE.

Met de pop spelen?... Merçi!... (*loopende*) wat zeg je nu van mijn sleep?

LOUISE.

(*Louise neemt Maria 't schort af, doet 't zelf voor, terwijl ze tot Maria spreekt. Maria slentert naar de toilettafel, en wil zich poederen.*) Je deed beter mij alleen te laten dan alles hier over hoop te halen... Ik wil alleen zijn... toe, Marie ga nu heen!... (*ziet Marie aan de toilettafel.*) Marie!... wees nu niet zoo onuitstaanbaar!... en blijf daar af!... (*Marie gaat weg en legt zich heel gemakkelijk op de sofa. Louise reddert de toilettafel op.*)

MARIE.

Hé, hoe lekker!... Hoe gezellig!... wat een pret zoo alles te kunnen doen!...

LOUISE (*omziende*).

Foei Marie!... schaam je je niet om zoo lui te gaan liggen? dat past geen jong meisje!... hoor je niet, kind?!...

MARIE (*liggende met de armen onder 't hoofd.*)

Zeg eens!... houd nu geen zedepreken... daar heb ik al last genoeg van als pa en ma thuis zijn!... wees jij nu niet vervelend!... en dan dat spreken van kind... je denkt zeker dat je heel wat bent!... achttien jaar!... 't is ook wat!...

LOUISE (*ter zijde.*)

Wat is ze vervelend!... ging ze maar weg!... (*gaat naar de sofa, trekt Marie op.*)... Kom, kind, sta op!... 't past niet!... (*Marie laat zich optrekken en gaat naar de tafel.*)

MARIE.

Hé! wat mooie bloemen! (*ruikt er aan*)... van wie zijn die?... Zeg, Loes is er soms iemand verliefd op je?....

LOUISE (*ontevreden.*)

Maar Marie!... wat zijn dat voor praatjes!... Ik schaam mij over je!...

MARIE (*minachtend.*)

Ik schaam mij over jou!... andere meisjes hebben al zusters, die op haar 18e jaar geëngageerd... ten minste verliefd zijn!... en ik!... (*ziet den brief*)... Kijk een brief!... (*neemt den brief*)... van wie zou die zijn? (*Louise schrikt*).... Marie wil den brief openen.)

LOUISE (*haar dien ontrukkend en in den zak stekend*).

Marie, je bent onuitstaanbaar!... Ik wou dat je heenging!...

MARIE (*legt zich heel gemakkelijk op den stoel.*)

Warempel niet!... 't is hier veel te leuk!...

LOUISE (*ter zijde.*)

O! dat kind!... en ik die zoo verlang naar de eenzaamheid!... (*gaat naar Marie toe en zet zich op de leuning — vertrouwelijk.*) Weet je wat je doen moest, Miesje!?

MARIE (*liggende.*)

Nou?!

LOUISE.

Ga wat met Cato Goveer spelen.

MARIE (*liggende.*)

Dat akelige nest!... Oooooo! neen!... Ik blijf hier... (*vlijende.*) Toe vertel jij mij nu eens of er al jongelui op je verliefd zijn... heb je al eens een deklaratie gehad, Loes?

LOUISE (*naar voren gaande.*)

Maar Marie!... kind!... wat moet ik van je beleven!

MARIE (*springt op geeft Louise den arm — vlijend.*)

Toe, vertel nu eens... toe!... toe!... neef Max heeft die...?

LOUISE (*zich boos losrukkende.*)

Zwijg, Marie!... je wordt bepaald impertinent!... kind!... waar leer je toch zulke praatjes!...

MARIE.

Dacht jij soms dat jij alleen zoo verstandig bent!?... O! ik weet er toch alles van!... (*schalks lachende*) als je verliefd bent druk je elkaar de hand in stilte... dan zucht je... en je kijkt zoo raar... je wilt alleen zijn!... dat vertelde mij Mietje Volks... haar zus Julie is verliefd... en die doet altijd zoo... ze keek door 't sleutelgat...

LOUISE (*verontwaardigd.*)

Je deed beter je lessen te leren, dan

zulke nonsens uit te kramen ... 't is leelijk door sleutelgaten te loeren .... Kom, laat mij alleen!...

MARIE.

O! wacht eens!... jij wil alleen wezen? ... jij bent verliefd!... (*springende*) Loes is verliefd!... hoe heerlijk!... Nu, kleur maar zoo niet!

LOUISE.

Ik zal alles aan Mama vertellen!...

MARIE.

Dat durf je niet!... want dan zeg ik van dat briefje dat je weggestopt hebt.

LOUISE (*ter zijde.*)

Klikspaan!... (*luid.*) Kom, Miesje, wees nu eens lief en laat mij alleen!... Ik heb zoo'n *migraine*.

MARIE.

(*lachend*)... *Migraine!*... (*théatraal.*) Je wilt aan hem denken .... (*vleijend Louise bij den arm nemende.*) Wie is die hem .... zeg, Loes, is het Max...?

LOUISE (*ongeduldig.*)

Heusch, Mies!... ik heb *migraine*. (*Marie spottend glimlachende.*) Heusch!... Ik geef je die doos *bonbons* als je mij alleen laat!....

MARIE.

Merçi!... 't is hier veel te leuk! (*gaat naar de piano en tokkelt.*)

LOUISE.

Mies, luister eens!...

MARIE (*bij de piano.*)

Nou! zeg 't maar!

LOUISE.

Als je gaat .... mag je op het aanstaande feest mijn gouden armband leenen....!

MARIE (*haastig bij haar gaande.*)

Heusch???

LOUISE.

Heusch!!!

MARIE.

En je oorbellen met de diamanten ook?

III. 2^e Jaarg. 3.

LOUISE (*ongeduldig.*)

Ja! als je nu heen gaat en mij alleen laat!

MARIE.

Meen je dat heusch?

LOUISE.

Zeker!

MARIE.

Goed! dan ga ik! (*de hand uitstekende.*) Maar geef mij dan eerst die *bonbons!* (*Louise geeft van de tafel haar de doos, die Marie dadelijk opent en er al weggaande van snoept*) (*blijft bij de deur weifelend staan en draait zich om.*) Zeg, Loes! je meent 't toch heusch! heusch!!! dat je mij dien armband en die oorbellen leent?!

LOUISE (*ongeduldig.*)

Zeker! Maar ga dan toch!

MARIE (*terugkomende, op verheugden toon.*)

O Loes! Wat zullen Jeanne, Cato, Mietje en Rika jaloersch zijn!... Ik wed dat de jongens mij allen zullen aankijken.

LOUISE (*ter zijde, haar naar de deur brengende.*)

Wat een kind!...

MARIE (*bij de deur zich verzettende.*)

En Loes! als je verliefd bent, zal je mij dan op de hoogte houden?!... hoe alles toegaat?... dan kan ik dat op de school ook eens vertellen!...

LOUISE (*verontwaardigd.*)

Foei kind!... laat mij zoo iets nooit meer van je hooren!... Ik ben niet zoo mal zoo iets te doen!...

MARIE.

O! die Louise! (*lachende af.*)

DERDE TOONEEL.

LOUISE *alleen.*

LOUISE (*doet de deur op slot.*)

Eindelijk!... Eindelijk alléén!... O ik heb daar zoo naar verlangd... (*eensklaps*) Opgepast!... Mietje Volks heeft

bij haar zuster door 't sleutelgat geloerd... en Marie is er ook een die graag alles weet!... eerst 't sleutelgat dicht!... (*gaat naar de deur; luistert en roept*) Miesje!!....

MARIE (*buiten.*)

Watte!?

LOUISE.

(*Spottend lachend.*) Snoep niet te veel!.. (*ter zijde.*) Ze stond er nog!... mis, poes!... 't gaatje maak ik dicht (*stopt er een flinke prop in*).... (*luistert*).... ze gaat heen!... Ziezoo!... wat ga ik nu

de hand stopt!... (*neemt een boek van de tafel zonder er naar te zien*).... wat kunnen die oudere menschen toch prozaisch zijn...! iemand die verdiept is in heerlijke verzen een recept voor hutsplot voor te houden...! wij arme meisjes worden zoo weinig begrepen!... Men weet niet half hoeveel poëzie ons bezielt!... (*smachtend.*) Poëzie!... en vooral Fransche poëzie...! (*opent in gedachte het boek, ziet er in en werpt 't weg met een gebaar van schrik*) een kookboek!!!.. Foei, is dat schrikken! (*neemt een ander bladert er in.*) Juist.... dit is het!... zulke verheven poëzie!... (*heeft een blad voor zich en leest,*

« hoe hemelsch! dat.... amour.... »

doen...? (*ziet den gemakkelijken stoel.*) Ik strek mij eens makkelijk uit!... (*zet zich*)... Zoo makkelijk mogelijk!... dat 's heerlijk!... en 't plezierigste is, dat niemand zeggen kan (*napratena*) „„Louise zit recht””! (*ernstig*).... dat akelige verbieden als je bijna zelf een huishouden kondt hebben...! (*zich behagelijk lui in den stoel vlijend*) hoe zalig!... zoo vrij!... en nu kan ik gedichten lezen, zonder dat mama mij een kookboek in

gemakkelijk geleund, op smachtenden toon.)

« Amour! puissant lévior qui règne sur le monde,
« Tu es pourant si bon, si beau, si doux;
« Tu te mire dans les yeux, comme le ciel dans
[l'onde,
« Le coeur des humains n'est pour toi qu'un
[joujou!
« Amour! tu vieus des Cieux! ta naissance est
[divine!
« Même les dieux sont marqués de ton sceau;
« De la femme amoureuse tu fais une héroïne,
« Du plus furieux bandit tu fais un agneau.

(de hand, die het boek vasthield, zinkt langzaam naar beneden! peinzend) hoe hemelsch!... die... amour... en dan... *de la femme amoureuse*... *tu fais une héroïne*... O wat moet dat heerlijk zijn, dat... *je t'aime*... (legt zoo peinzend 't boek op de tafel)... trouwens in 't Hollandsch... ik heb je lief!... is toch ook mooi... 't komt er maar op aan wie het zegt!... door... Max!... (blijft een oogenblik peinzend zitten in gedachten; het bouquet ziende)... toch een mooi bouquet dat die goede Max mij gaf...! zoo'n beste jongen...! zoo'n knappe jongen...! zoo'n mooie houding...! en 'n krullebol!... wat zal dat goed staan als ik eens gearmd met hem over straat ga...! dan doe ik een *rose japon* aan... want *rose* kleedt mij 't best!... dan kijkt iedereen ons zeker na... en dan hooren we fluisteren... wat een knap paar!... (opspringende als uit een droom ontwakende)... Maar wat droom en praat ik toch dwaas...! die Max drukt mij wel de hand... maar zegt niet of hij van mij houdt... (bij het bouquet staande nu en dan een enkele bloem aanrakend!... peinzend.) Hij kan zoo aardig... zoo gevoelvol zeggen... Louisielief... of Wiesje!... Zou hij het meenen?... zou hij verliefd op mij zijn?... of op een ander?... of op meer te gelijk?... (opziende) wat zeg ik... op meer te gelijk!... Ja, die mannen zijn zoo vlinderachtig... Maar een meisje zooals ik... achttien jaar!... behoort niet meer tot de lichtgeloovigen, die zoo maar elk praatje gelooven... Ik wil toch eens een madeliefje uit het bouquet raadplegen, zooals ik vroeger toen ik nog zoo jong was wel eens deed... maar nu alleen voor de aardigheid... natuurlijk voor de aardigheid!... (neemt het bloemtje uit het bouquet en plukt de blaadjes één voor één uit.) Il m'aime!... il ne m'aime pas... (eenige malen herhalen) il m'aime! (schrikt)... nog maar drie blaadjes... 't laatste is dus... il ne m'aime pas!... O! maar dat is niet mogelijk! (werpt de bloem driftig weg)... akelige bloem!... Hoe bijgeloovig sommige menschen toch zijn...! maar ik geloof er niet aan!... en als het nu toch eens zoo was!... als hij eens op een ander gecharmeerd was!... een ander!... (gaat naar de toilettafel)... maar ik zie er toch niet minder... ja misschien... beter uit dan een... ander... hij zou mij gerust als zijn vrouwtje kunnen laten

zien... een ander... o! maar wacht... (neemt het briefje uit den zak) die brief... zal wel wat meer zeggen... wat zou erin staan?... Zeg, briefje! wat staat er in?... iets goeds!?... iets mooi's!?... Ik durf 't haast niet open maken!... Komaan, hartje!... moed gevat!... (opent het briefje) (lezende) *Chère Louise*... (sprekende) *Chère!*... dat klinkt mooi!... (lezende.) *La rose la plus belle — ne dure qu'un instant*... (werpt den brief boos op tafel; daarna opdreunend spottend) „„*Mais l'amitié fidèle — „„dure éternellement!*””... wat ouwe kost... een albumversje!... hoe zouteloos!... *amitié!*... wat een akelige jongen!... 't is mij onverschillig of zijn *amitié* eeuwig duurt... wat heb ik aan *amitié*... daarmee verlooft men zich niet (peinzende)... *amitié*... *amitié*... hoe is 't mogelijk!... of misschien moet ik het anders lezen... of misschien is het sympathische inkt... of doorschijnend... het is zoo romantisch!... zoo poëtisch!... zoo'n geheimschrift. Laat ik nog eens zien, (bezielt den brief tegen het licht) niets!... misschien een andere rangschikking van de woorden! (Leest in stilte den brief — na de twee eerste regels gelezen te hebben — geeft ze een gillelje van blijdschapen komt verheugd naar den voorgrond.) Wat een mooi vers!... hoe lief!... die goede Max... die lieve jongen... hoe geestig!... wat was ik overhaast straks...! Foei, zoo kinderachtig overhaast...! die beste Max...! wat heeft hij dat versje geestig gewijzigd... wat is 't nu mooi... (lezend declameerend — *La rose la plus belle — ne dure qu'un instant — mais mon amour fidèle — dure éternellement*, (dweepend) hoe muziekaal!... hoe verheven!... dat *mon amour!*... in verband met *éternellement!*... die lieve Max!... (peinzend) *mon amour fidèle*... *dure éternellement*... wat zou ik moeten doen als hij mij dat eens mondeling zegt!?... moet ik hem dan dadelijk om den hals vallen en zeggen... lieve Max... de mijne ook!... of bescheiden de oogen neerslaan... en wachten tot hij mijn „„Ja”” vraagt... en dan zacht fluisteren „Ja!!”... of niets zeggen... of... (levendig) maar dat komt er niet op aan... dat zal zich van zelf wel redden denk ik!... zoo iets gaat altijd goed... en als men achttien jaar is, is men niet spoedig verlegen... (gaat zitten — een hand onder de kin, den arm leunende op dien

«wacht..... een roos.»

der fauteuil, in nadenkende houding).... Maar dan komen de zorgen.... verlovingskaarten.... mooi elegant.... met een mooie letter!... „verloofd: MAXIMILIAAN DOZON VAN PARIVAART en LOUISE HERMINE VAN VLOORDEN.... dan receptie.... en felicitatie's.... en partijtjes.... dan cadeaux! veel cadeaux!! en de moeiten van het bruidstoilet.... *Crème* is mode.... maar wit staat mij beter!... zoo'n mooie ruischende sleep... en dan die bloemen.... en die sluier... O! ik zal wel zorgen dat ik er snoezig uit zie!... erg snoezig.... oh, Max!!!...

MARIE (*buiten.*)

Loes! Loes!

LOUISE (*ter zijde.*)

O daar komt mij dat vervelend kind weer storen.... (*luïd*) wat is er?!...!

MARIE (*buiten.*)

Loes!... daar was Max en die wilde je spreken, maar omdat je alleen wou zijn, heb ik gezegd dat je niet thuis was. — Je had eens moeten zien hoe treurig hij keek!... 't was om te gieren! en toen is hij weggegaan.

VIERDE TOONEEL.

LOUISE (*is gedurende het bovenstaande opgesprongen en toont hevige gemoedsbeweging.*) Hemel!... dat kind bederft alles!... dat kind doet mij den dood nog aan!... (*gaat naar 't venster.*) Ja! daar gaat hij!... hij kijkt om!... Hij ziet mij!... Hij keert terug!... Hij komt zeker nog eens.... (*den zakdoek wringende als in angst; roept met gesmoorde stem.*) Neen! neen!... ik wil niet!.. (*luisterende*) er wordt gebeld.... Ik hoor zijn stem.... nu die van Marie.... daar komt Marie... (*angstig*).... o ik verstop me ergens!...

MARIE (*buiten kloppende.*)

Loes, doe eens open!...

LOUISE.

(*vermant zich*) Laat ik me flink houden voor dat kind! (*opent de deur en loopt dan spoedig van de deur weg.*)

MARIE (*komt binnen — ziet naar de prop*

in het sleutelgat; ter zijde) dáarom kon ik niets zien!... (*luïd tot Louise*) Max heeft je voor het raam gezien en wil je absoluut spreken.... ik kan hem niet weg krijgen...! Wil ik hem hier brengen?...!

LOUISE (*verschrikt, zenuwachtig.*)

Ben je dwaas, lief kind!... (*vleïend*) doe mij een plezier en houd hem een oogenblik gezelschap.... mijn toilet is gederangeerd.... dat moet ik in orde maken.... toe, je bent mijn lieve Mies!... houd hem eens lief gezelschap.... dan krijg je wat moois!...

MARIE.

Wat dan?! de armband.

LOUISE (*zenuwachtig.*)

Ja!

MARIE.

Heusch!!

LOUISE (*zenuwachtig; dringende.*)

Ja! maar ga dan toch.

MARIE.

En.... de....

LOUISE (*als boven.*)

Ja! alles! maar ga!... ga!... (*Marie springende af.*)

VIJFDE TOONEEL.

LOUISE (*allén.*)

LOUISE (*zenuwachtig.*)

Zou hij.... zou hij dáarom komen?... Als vervolg op dat briefje..? O! wat moet ik doen?... Ik sluit me op!... ik verstop me!... En toch zou ik graag naar beneden gaan!... maar mijn *coiffure* is niet in orde.... en ik heb mijn beste japon niet aan!... (*voor den spiegel*).... Kijk eens wat een wanorde.... en wat zie ik bleek!... ik zal mijn wangen wat rood wrijven!... (*zoekt een doekje maar vindt in agitatie niets*).... Als hij nu zegt.... „Louise, ik bemin je!” dan.... (*ziet in den spiegel*).... o! wat ben ik rood!... hoe leelijk!... en nu weer bleek!... help!... wat moet ik toch be-

ginnen!... Kon ik maar een voile voor-
doen!... (*ziet de bloemen*).... wacht,
een roos!... (*neemt een witte roos en past
die voor den spiegel*).... foei.... die

ga niet!... Ik durf niet!... Maar als
hij dan eens wegging!... ik ben zoo
bang!... Ik zou wel uit het raam,,, help''''
willen roepen!... en toch.... neen nie-

«Opgesloten!!!.... valsche kat!!»

maakt me nog bleeker (*legt de roos op
tafel en neemt een roode; past die voor
den spiegel*).... dat fleurt op!... maar
als ik een kleur krijg is het te rood....
(*de roos blijft in het haar zitten; wanho-
pend*).... O Hemel, wat nu doen!... Ik

mand mag mij helpen en ik ben ook
liever niet geholpen!... Was Maatje er
nu maar!... (*valt op den stoel*).... O!
Maatje!... Maatje!...

ZESDE TOONEEL.

LOUISE, MARIE.

MARIE.

Loes!... kom toch!... die Max is zoo vervelend; hij doet niets als zuchten.... (*Louise zucht onwillekeurig*)... hij kijkt me zoo gek aan.... en zegt „„Je lieve zusje Louise!... dan zucht hij weer! en zegt weer „„die lieve Louise!... erg vervelend!... en toen ik hem zeide „„Louise houdt veel van je!...“ (*Louise springt schrikkende, zenuwachtig op*) toen vloog hij in eens op mij aan en wilde mij een zoen geven.... maar ik gaf hem een patsch!... (*schalksch lachende*.) Zeg, Loes.... zou hij op mij.... of op jou verliefd zijn?...

LOUISE (*zenuwachtig*.)

Och kind, wat zeur je!... Kijk eens: zit mijn haar goed?... en mijn japon?... hoe staat die roos? toe, strik dat lintje om mijn hals eens goed. (*Marie wil het doen, doch Louise gaat weer weg*).... Miesje!... ben ik niet erg bleek?.... Zei neef Max nog iets meer!?... (*zucht*)

MARIE (*ter zijde*.)

Ik geloof dat ik spoedig op school iets vertellen kan!

LOUISE.

Toe, Miesje lief.... ga nog wat bij hem!... ik moet nog wat Eau de Cologne nemen!...

MARIE.

Dank je best!... hij is mij te vervelend!... trouwens jij bent ook niet erg amusant!... ga toch!...

LOUISE (*naar de karaf gaande schenkt in*.)

Eerst een slokje water!...

MARIE (*terwijl Louise dit doet; ter zijde*.)

Als ze bij elkaâr zijn kijk ik door 't sleutelgat!... wat zal ik dan veel kunnen vertellen.... wacht maar, Miesje, nu heb ik ook een zus die verliefd is!...

LOUISE (*zenuwachtig*.)

Nu, nóg wat Eau de Cologne!... (*morst veel Eau de Cologne*.) Nog eens in den spiegel kijken!... (*kijkt in den spiegel — arrangeert iets aan het haar — schrikt, het schortje ziende*).... ik heb mijn schort nog voor!... (*doet het af en gooit het ver weg*.) „Kom, moed gevat!... (*ter zijde*) laat ik me goed houden tegenover dat kind... ze mocht eens denken dat ik zenuwachtig ben!... (*bedwaard tot Marie*).... Nu, kind, ik ga!...

MARIE *zet zich in den fauteuil; schalks lachende*.)

Goed!... ik blijf knusjes hier!...

LOUISE (*gaat naar de deur met afgemeten passen; Marie ziet een anderen kant op; bij de deur blijft Louise even staan; ziet naar Marie, — als viel haar eensklaps wat in — ter zijde*)

Marie!!... het sleutelgat!!... ik sluit haar hier op!!! (*af*.)

MARIE (*springt op, loopt geheimzinnig lachende naar de deur — vindt die gesloten — staat verbaasd — en roept kwaad uit*.) Opgesloten!!... valsche kat!!... (*daarna valt zij, in haar boezelaar schreiende, op een stoel bij de deur*.)

Het scherm valt.